

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zastoupená advokátem Mgr. Petrem Budilem, sídlem K Nemocnici 2a, Cheb, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 88, Karlovy Vary, za účasti: **P. Š.**, zastoupený advokátem JUDr. Josefem Heydukem, sídlem Májová 32, Cheb, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č. j. KK/1159/LP/23-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2024, č. j. 57 A 59/2023 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“) podala žádost o dodatečné povolení *Změny dokončené stavby - přístavba k objektu F. L., H. L. č. p. X, X, provedené na st. p. č. X a X v k. ú. H. L., za účelem rozšíření stávající provozovny PNEUSERVISU, stavba REGÁL – STOJAN NA PNEUMATIKY na st. p. č. X v k. ú. H. L.* (dále jen „přístavba“). Městský úřad Františkovy Lázně vydal dne 30. 1. 2023 dodatečné povolení č. j. MUFL 660/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobkyně jakožto vlastník pozemku p. č. X k. ú. H. L.

podala proti rozhodnutí o dodatečném povolení odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a dodatečné povolení potvrdil. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou.

[2] Krajský soud v Plzni žalobu zamítl. Uvedl, že tvrzení žalobkyně týkající se změny právního stavu od okamžiku vydání přezkumných stanovisek do okamžiku rozhodování o žádosti o dodatečné stavební povolení bylo obecné a ryze spekulativní. Žalobkyně neuvedla, která konkrétní přezkumná stanoviska měl žalovaný předložit nadřízeným dotčeným orgánům, a z jakých konkrétních skutkových nebo právních důvodů šlo o jeho pochybení.

[3] Krajský soud dále konstatoval, že projektová dokumentace k původnímu pneuservisu byla součástí správního spisu a případné nedostatky řízení, které vyústilo v povolení původního pneuservisu, nemohly mít vliv na stávající řízení o dodatečném povolení stavby.

[4] Žalobkyně dle soudu nezpochybnila konkrétní závěry žalovaného, že z doložené dokumentace nevyplýval zásah do požárně nebezpečného prostoru garáže, a regál nepředstavoval změnu rodinného domu, tudíž nevyžadoval výjimku z požadavku minimální vzdálenosti 2 m od společné hranice pozemků dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“). Potvrzující závazné stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 18. 9. 2020, č. j. MV-109422-4/PO-PRE-2020 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR“), vysvětlilo, že přístavba neležela v požárně nebezpečném prostoru stávajících sousedních objektů.

[5] Soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 14. 5. 2021, č. j. MUCH 37647/2021/Kol (dále jen „závazné stanovisko orgánu územního plánování“), protože na str. 2 popsalo účel stavby (první odstavec), výpočet ozelenění (druhý odstavec), a zabývalo se souladem stavby s cíli a úkoly územního plánování. Upozornil, že žalobkyně však neobjasnila, jakým způsobem do jejích práv zasáhlo údajné vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování namísto navazujícího závazného stanoviska dle § 4 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), nebo tvrzený chybný výpočet ozelenění.

[6] Ve věci povinnosti stavebníka opatřit si výjimku pro stavbu pro podnikatelskou činnost nad 25 m² dle § 21 odst. 4 věty druhé vyhlášky, soud upozornil, že žalobkyně nevysvětlila, jakým způsobem měl tento tvrzený nedostatek zasáhnout do jejích práv. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že nebytový objekt (servis a oprava motorových vozidel s bytovými jednotkami) nevyžadoval výjimku.

[7] Dle soudu nedošlo v průběhu řízení ke změně rozsahu ani účelu stavby, která sloužila zčásti jako přijímací místnost a zčásti jako sklad pneumatik. Úplná projektová dokumentace ze dne 4. 10. 2019 (dále jen „projektová dokumentace 2019“) se lišila od projektové dokumentace z října roku 2017 (dále jen „projektová dokumentace 2017“) pouze tím, že obsahovala aktuální Požárně bezpečnostní řešení z července roku 2017 (dále

pokračování

jen „Požárně bezpečnostní řešení“), jež bylo podkladem pro vydání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje ze dne 5. 9. 2019, č. j. HSKV-2228-2/2019-CH (dále jen „závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru“).

[8] K namítané nezákonnosti závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru soud uvedl, že ji žalobkyně nespojila se zásahem do svých práv a nijak nezpochybňovala podrobně odůvodněný závěr uvedený na str. 4 potvrzujícího závazného stanoviska Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, že přístavba byla posouzena dle normy ČSN 730804.

II. Důvody kasační stížnosti

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka předně namítala, že řádně zdůvodnila, proč měl žalovaný vyžádat stanovisko dotčených orgánů, zda trvají na svých přezkumných stanoviscích. Rozšíření stavby o nový prvek (regál) je samo o sobě důvodem pro přezkoumání celkového vlivu stavby na životní prostředí, bezpečnost, hygienu a územní plánování. Upozornění na uplynutí času a změnu předmětu řízení dostačovalo k tomu, aby žalovaný začal jednat z úřední povinnosti. Krajský soud chybně vytkl stěžovatelce, že neobjasnila, proč měla být stanoviska přezkoumána. Byl to právě žalovaný, kdo byl povinen zajistit soulad rozhodnutí s aktuálním právním a skutkovým stavem.

[11] Stěžovatelka byla přesvědčena, že součástí spisu měla být i projektová dokumentace a podklady k původní stavbě, protože přístavbu nelze oddělit od původní stavby. Jedině tak mohla stěžovatelka uplatnit svá procesní práva a hájit své vlastnictví. Krajský soud pochybil, neboť konstatoval, že pro posouzení přístavby nebylo nutné mít projektovou dokumentaci ke stavbě, na kterou přístavba navazovala.

[12] Podle stěžovatelky se krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou, že stavba regálu na pneumatiky zasáhla do požárního úseku její nemovitosti. Regál byl umístěn na hranici pozemku bez dodržení minimální odstupové vzdálenosti 2 metrů. V případě vzplanutí pneumatik by byl přímo ohrožen majetek stěžovatelky.

[13] Stěžovatelka měla za to, že krajský soud chybně posoudil závazné stanovisko orgánu územního plánování, a potvrzující závazné stanovisko ze dne 20. 10. 2021, č. j. KK/2363/RR/21 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko orgánu územního plánování“), jako přezkoumatelné. Stanovisko neuvádí, zda je přístavba v souladu s územním plánem, jaké podmínky musí stavebník splnit, účel stavby a její vliv na okolí. Konkrétně neobsahuje údaje o výpočtu ozelenění nebo o dopravní zátěži, posouzení souladu záměru s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování. Orgán územního plánování nemohl s ohledem na své dřívější stanovisko vydat nové závazné stanovisko, ale pouze navazující závazné stanovisko dle § 4 odst. 4 stavebního zákona.

[14] Stěžovatelka trvala na tom, že výjimka pro stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² se vztahovala na celou lokalitu SM.2 (smíšená obytná městská stabilizovaná plocha). Objekt pneuservisu byl sice veden jako bytový dům, ale stavebník vlastnil pouze jednu bytovou jednotku.

[15] Stěžovatelka poukazovala na to, že krajský soud chybně posoudil projektovou dokumentaci 2019 jako pouhé doplnění předchozí projektové dokumentace 2017. Razítko na projektové dokumentaci 2019 jednoznačně dokládá, že se jedná o zcela novou projektovou dokumentaci, což vyplývá též z označení přístavby jako celku o dvou místnostech označených číslem 101. Výkresová část nové dokumentace neuvádí účel užívání místností 101. Technická část projektové dokumentace 2019 označuje místnosti jako přijímací místo, avšak bez uvedení skladovacího prostoru. Nejednalo se tedy o doplnění, ale o zcela novou dokumentaci, která byla rovněž předmětem nového územního rozhodnutí. Existence dvou projektových dokumentací a dvou stanovisek orgánu územního plánování působí zmatečnost řízení.

[16] Konečně stěžovatelka upozornila, že Požárně bezpečnostní řešení z roku 2019 zahrnovalo nejen přístavbu, ale i původní stavbu pneuservisu z roku 2006. Předmětem řízení však byla pouze přístavba. Požárně bezpečnostní řešení tedy nemohlo zahrnovat původní stavbu pneuservisu. Z téhož důvodu bylo nezákonné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru.

III. Vyjádření žalovaného

[17] Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a ztotožnil se s argumenty krajského soudu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost **není** důvodná. Krajský soud v rozsáhlém a podrobném odůvodnění napadeného rozsudku správně reagoval na všechny žalobní námitky stěžovatelky.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasačních námitek. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu, což odpovídá i roli Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu (čl. 92 Ústavy), který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 a 2 s. ř. s.) (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66). Aby byly kasační námitky způsobilé věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017,

pokračování

č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Z těchto důvodů tedy i kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23), nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Dle stěžovatelky se krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou, že stavba regálu na pneumatiky zasáhla do požárního úseku jejího rodinného domu a garáže. Krajský soud v bodě 85 napadeného rozsudku odkázal na závěr žalovaného, který přístavbu označil za nebytovou stavbu nevyžadující udělení výjimky z povinnosti dodržet minimální dvoumetrovou vzdálenosti stavby od společné hranice pozemků podle § 25 odst. 5 vyhlášky. V bodě 87 napadeného rozsudku soud uvedl, s odkazem na str. 24 prvostupňového rozhodnutí, že předložená dokumentace neprokázala zásah regálu do požárně nebezpečného prostoru garáže. Soud v bodě 124 napadeného rozsudku uzavřel, že Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR na str. 5 potvrzujícího závazného stanoviska vysvětlilo, že přístavba neležela v požárně nebezpečném prostoru stávajících sousedních objektů. Stěžovatelka však s těmito závěry krajského soudu nijak nepolemizovala. V bodě III.5 kasační stížnosti poukazovala výhradně na povinnost správního orgánu na úseku požární bezpečnosti. Kasační námitka byla nepřipustná, směřovala totiž jen proti postupu stavebního úřadu, aniž by zpochybnila závěr krajského soudu k této otázce.

[22] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud chybně posoudil závazná stanoviska orgánů územního plánování jako přezkoumatelná. Kasační soud nejprve podotýká, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem nenamítala nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska orgánu územního plánování, ale jen závazného stanoviska orgánu územního plánování. Kasační námitka proto nebyla v části směřující proti potvrzujícímu závaznému stanovisku přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud v bodech 70, 75, 98 a 106 napadeného rozsudku konstatoval, že závazné stanovisko orgánu územního plánování na str. 2 podrobně popsalo účel přístavby, výpočet ozelenění (včetně určení pozemků tvořících funkční celek), jakož i soulad přístavby s cíli a úkoly územního plánování. Stěžovatelka nezpochybňovala závěry krajského soudu, pouze zopakovala dříve uplatněný žalobní bod. Kasačnímu soudu však nepřísluší přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem (rozsudek ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020 - 29). Kasační námitka byla tedy nepřipustná též v části směřující proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování.

[23] Stěžovatelka měla za to, že orgán územního plánování měl vydat navazující závazné stanovisko, a žalovaný měl po stavebníkovi požadovat výjimku pro stavbu nad 25 m² sloužící k podnikání. Krajský soud v bodě 69 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka nevysvětlila, jakým způsobem měla být zkrácena na právech v důsledku případného vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona, a v bodě 79 napadeného rozsudku popsal, že přístavba byla nebytovým objektem, který nevyžadoval výjimku dle § 21 odst. 4 vyhlášky. Stěžovatelka však nijak nebrojila proti důvodům napadeného rozsudku, ani s nimi nepolemizovala; nenamítala, jakým způsobem byla v důsledku tvrzené nezákonnosti závazného stanoviska orgánu územního plánování zkrácena na svých právech, ani nevyvracela posouzení přístavby jako nebytového domu. Ostatně již ze samotné formulace kasační námitky („stěžovatelka trvá na názoru“) je

patrné, že stěžovatelka toliko zopakovala svůj názor a svoji žalobní argumentaci. Kasační námitky se tedy minuly s nosnými důvody napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud je proto odmítl jako nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že její upozornění na uplynutí času a změnu předmětu řízení dostačovalo k tomu, aby žalovaný začal jednat z úřední povinnosti. Krajský soud chybně vytkl stěžovatelce, že neobjasnila, proč měla být stanoviska přezkoumána.

[25] Krajský soud v bodě 34 napadeného rozsudku konstatoval, že stěžovatelka neuvedla, která konkrétní přezkumná stanoviska měl žalovaný předložit nadřízeným dotčeným orgánům a z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů pochybil, pokud tak neučinil. Uzavřel, že nebyl povinen ve správním spise vyhledávat přezkumná stanoviska, ani zjišťovat, jaká doba uplynula od jejich vydání a zda se změnil či mohl změnit skutkový a právní stav od jejich vydání způsobem majícím vliv na jejich zákonnost.

[26] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. se v soudním řízení správním uplatňuje zásada dispoziční (podtrženo soudem): „*Soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí – tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.*“ (rozsudek ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49).

[27] Pokud stěžovatelka spatřovala pochybení žalovaného v nevyžádání vyjádření nadřízených dotčených orgánů, zdali trvají na svých přezkumných stanoviscích, a rozhodnutí žalovaného bylo založeno na několika závazných stanoviscích, měla v žalobě označit, která konkrétní stanoviska žalovaný nepředložil k přezkumu, a měla uvést konkrétní důvody, proč tak měl učinit. Obecný odkaz na značnou dobu uplynulou od vydání přezkumných stanovisek nedostačuje, protože z něj není patrné, kterých stanovisek se týká a jaký měl mít běh času vliv na jejich zákonnost. Stejně tak není zřejmé, která stanoviska mělo ovlivnit umístění regálu a jakým způsobem. Takto obecně formulovaná žalobní námitka nemohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tedy nepochybil, pokud označil žalobní námitku za nedůvodnou. Kasační námitka není důvodná.

[28] Stěžovatelka poukazovala na to, že součástí spisu měla být i projektová dokumentace a podklady k původní stavbě, protože přístavbu nešlo oddělit od původní stavby.

[29] Krajský soud v bodě 47 napadeného rozsudku konstatoval, že projektová dokumentace k původnímu pneuservisu byla součástí správního spisu a jakékoli případné nedostatky řízení, které vyústilo v povolení původního pneuservisu, nemohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení přístavby. Předmětem řízení o dodatečném povolení nebyl původní pneuservis, nýbrž přístavba. Námitky týkající se provedení původního pneuservisu tudíž neměly ve stávajícím řízení místo.

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu. V řízení o vydání dodatečného stavebního povolení k přístavbě není prostor pro nápravu údajných vad již pravomocně skončeného stavebního řízení týkajícího se pneuservisu. To platí bez ohledu na funkční provázání přístavby s původním pneuservisem (místnost pro zákazníky a skladování pneumatik). Původní pneuservis nebyl předmětem řízení o dodatečném povolení přístavby a stavební úřad se jím nezabýval. Stěžovatelka navíc nevysvětlila, jaký vliv měly mít údajné vady řízení o povolení původního pneuservisu na stávající řízení o dodatečném povolení přístavby. I kdyby tedy ve správním spise chyběla projektová dokumentace k původnímu pneuservis, nemohla tato skutečnost sama o sobě zpochybnit zákonnost dodatečného povolení přístavby. Nehledě na to, že správní spis obsahuje průvodní a technickou zprávu k pneuservis, včetně půdorysu prvního nadzemního podlaží a vyznačení kanalizace. Kasační námitka proto není důvodná.

[31] Stěžovatelka vytykala krajskému soudu, že chybně posoudil projektovou dokumentaci 2019 jako pouhé doplnění předchozí projektové dokumentace 2017. Z razítka na projektové dokumentaci 2019 a označení přístavby jako celku o dvou místnostech shodně označených číslem 101 bylo patrné, že se jednalo o zcela novou projektovou dokumentaci vyžadující kompletní nové posouzení. Existence dvou projektových dokumentací a dvou stanovisek orgánu územního plánování působí dle stěžovatelky zmatečnost řízení.

[32] Kasační soud uvádí, že pouhý otisk razítka na projektové dokumentaci 2019 neznamená, že jde o novou projektovou dokumentaci. Razítko pouze dokládá, že projektovou dokumentaci zpracoval autorizovaný architekt. V celkovém situačním výkresu v projektové dokumentaci 2019 je rozšíření stávajícího pneuservisu zakresleno shodně jako v celkovém situačním výkresu v projektové dokumentaci 2017. Půdorysy prvního nadzemního podlaží přístavby jsou v obou projektových dokumentacích stejné; projektová dokumentace 2019 pouze v příloze č. D.1.1.2 přístavbu člení na přední (přijímací prostor) a zadní (sklad pneumatik a disků), a vyznačuje místa pro odkládání pneumatik. Zadní a přední přístavba je navíc v obou projektových dokumentacích označena shodně č. 101, tj. jako rozšíření stávajícího pneuservisu. V obou projektových dokumentacích jde tedy o totožnou přístavbu pneuservisu, kterou projektová dokumentace 2019 pouze podrobněji popisuje. Kasační soud pro úplnost dodává, že žalovaný při posuzování přístavby vycházel toliko ze závazného stanoviska orgánu územního plánování (jehož podkladem byla projektová dokumentace 2019) a potvrzujícího závazného stanoviska orgánu územního plánování. Ve věci dodatečného povolení přístavby neexistovaly dvě odlišné projektové dokumentace a neuplatnila se dvě rozdílná závazná stanoviska orgánu územního plánování. Krajský soud proto nepochybil, pokud označil projektovou dokumentaci 2019 za doplnění projektové dokumentace 2017 a uzavřel, že pro závěr žalovaného o přípustnosti přístavby z hlediska územního plánování bylo rozhodné pouze závazné stanovisko orgánu územního plánování. Kasační námitka není důvodná.

[33] Stěžovatelka konečně namítala, že Požárně bezpečnostní řešení z roku 2019 zahrnovalo nejen přístavbu, ale i původní stavbu pneuservisu z roku 2006. Předmětem řízení o dodatečném povolení však byla pouze přístavba. Požárně bezpečnostní řešení tedy nemohlo zahrnovat původní stavbu pneuservisu. Z téhož důvodu bylo nezákonné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru.

[34] Nejvyšší správní soud uvádí, ve shodě s krajským soudem (bod 127 napadeného rozsudku), že stěžovatelka vůbec neobjasnila, jakým způsobem měl namítaný nedostatek Požárně bezpečnostního řešení (potažmo závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru) zasáhnout do jejích práv. Stěžovatelka pouze konstatovala, že „byla zkrácena na právu, aby správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy [...] a v širším smyslu bylo dotčeno i její vlastnické právo“. Neuvedla však v jakém „širším smyslu“ mělo její vlastnické právo být dotčeno. Úloha správních soudů přitom spočívá právě v ochraně veřejných subjektivních práv osob (§ 2 s. ř. s.). Stěžovatelka tedy nemohla s kasační námitkou uspět, pokud brojila výhradně proti údajné nezákonnosti Požárně bezpečnostního řešení a závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru, aniž vysvětlila, jakým způsobem tvrzená nezákonnost zasáhla do její právní sféry. Kasační námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení jí však soud žádné povinnosti neuložil, a proto rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu